

ادامه فساد گسترده در کشور و سایه شوم آن بر تعهدات جامعه جهانی در کنفرانس بن؟

شهر بن در یک دهه اخیر شاهد دومین کنفرانس بین المللی برای افغانستان بود. کنفرانس بن اول که منجر به تاسیس حکومت موقت بعد از طالبان شد و حالا کنفرانس بن دوم که آینده رابطه جامعه جهانی را با افغانستان رقم زد.

کنفرانس بن دوم که با اشتراک حدود ۱۰۰ نماینده عالی رتبه جامعه جهانی و صدها ناظر، فعالین جامعه مدنی و رسانه ها از سرتاسر دنیا به میزبانی کشور آلمان در شهر بن برگزار شد، در ذات خود یکی از بزرگترین کنفرانس های بین المللی در رابطه به افغانستان بود.

چانه زنی، بحث و گفتگو روی شکل و شیوه برگزاری این کنفرانس یکی از موضوعات داغ روز در ماه های اخیر در کشور بود.

چگونگی ترتیب و ترکیب هیئت افغانی و محتوای اجندای کنفرانس مذکور از جمله موضوعات دیگری بود که ماه ها دولتمردان و تحلیل گران کشور را مصروف نگهداشته در صدر اخبار رسانه قرار داشت. با وجود همه خوشبینی ها و بد بینی های موجود در مورد این کنفرانس در کشور و با وجود تحریم نمودن آن توسط بعضی حلقه های سیاسی کشور و منطقه، نشست مذکور در همان زمان معین در شهر بن آلمان برگزار شد. که البته بدون شک حمایت و تلاش های کشور آلمان در برگزاری این نشست و حضور پر رنگ و تعهدات جامعه جهانی در این کنفرانس یک حقیقت کاملاً آشکار و غیر قابل انکار بوده دستاورد های آن برای مردم افغانستان بسیار با اهمیت و حیاتی است.

در این کنفرانس نمایندگان دولت افغانستان و نمایندگان جامعه جهانی از پیشرفت ها و کار های انجام شده در یک دهه اخیر یادآور شده دستاورد های مردم افغانستان را در عرصه های مختلف ستودند.

همچنان آنها مشکلات عمده موجود در کشور و نیازمندی های مردم افغانستان را در ساحات مختلف به بحث گرفته بر ضرورت مبارزه مشترک با تروریسم تاکید نمودند.

آنها صلح رفا و آرامش را حق مردم افغانستان دانسته بر تلاش و همکاری شان در برآورده شدن خواستهای مردم افغانستان اطمینان دادند.

درین میان آنچه من خود درین نشست شاهد بوده و از لابلای حاشیه های این کنفرانس برداشت نمودم، با وجود این همه تعهدات جامعه جهانی به مردم افغانستان آنچه محتوای اصلی بیانات نمایندگان کشور های مختلف را شکل میداد، ضرورت جدی مبارزه با فساد اداری گسترده در کشور بود.

با تاسف و هزاران افسوس سایه شوم پدیده فساد در کشور بر تعهدات نمایندگان جامعه جهانی در این نشست آشکارا مشهود بود.

اکثر کشورها از عدم پیشرفت در کاهش فساد و سوء اداره در اکثر نهادهای حکومتی در افغانستان مایوس بوده با صراحت کامل و مستقیماً خواستار مبارزه جدی و بی درنگ دولت افغانستان با این پدیده شوم شدند.

امروز در کنار درد از دیاد تلفات سربازان کشورهای خارجی آنچه مردم کشور های کمک کننده را واداشته تا دولت های شانرا زیر فشار قراردادها تا به حضور نظامی شان در افغانستان پایان دهند، از دیاد فساد وسیع در افغانستان است. مردم اکثر این کشورها از حیف و میل شدن کمک های شان به مردم افغانستان به فریاد رسیده حتی در مواردی خواستار قطع فوری کمک های شان به افغانستان شده اند.

امید است دولتمردان افغانستان بلاخره بعد از گذشت ده سال حکومت داری، درد و مشکلات مردم کشور را درک نموده، سیاست شانرا در مبارزه با فساد تغییر بنیادی داده بجای سر دادن شعارهای میان تهی دست به اقدامات جدی بزنند تا باشد مردم افغانستان بار دیگر حمایت جامعه جهانی را از دست نداده از فقر و بدبختی رهایی یابند. پایان